

EMBERHALÁSZ

Isten Szolgája Brenner János lapja

II. évfolyam 1. szám – 2010. február – ára: 100 Ft

Út a boldoggá avatás felé

Ruppert József SchP posztulátor

Balanyi György piarista történész egyik könyvében ír „magyar szentekről, akik nincsenek, de lehetnének.” Azokról a kiváló magyarokról ír, akiknek sohasem kezdték meg boldoggá vagy szentté avatási eljárását, de hősiességükben gyakorolták az erényeket, hitvalló keresztény életet éltek és példaképekül szolgálhatnak minden hívő magyarnak.

A két világháború és az azt követő kommunista diktatúra nagyon sok kereszténynek adta meg a lehetőséget, hogy a segítő szeretet példamutató gyakorlásával, hősiességgel, bátorsággal vagy vértanúsággal tegyen tanúságot hitéről. A rendszerváltásig ezekről nem lehetett hivatalosan szólni, boldoggá avatásuk eljárását sem lehetett megkezdeni. Csak a kilencvenes években kezdődött el vértanúink és hitvallóink életének kutatása, hősiességük történetének feltárása és az a törekvés, hogy őket a magyar hívő nép boldogként és szentként tisztelhesse, pártfogásukat kérhesse.

Brenner János vértanú is azok közé tartozik, akik egy embert próbáló korszakban hűségese maradtak

rák olyan sokáig? Azért, mert az Egyház rendkívül óvatos, alapos és körültekintő ebben a kérdésben. A Vatikánban 1588 óta külön hivatal foglalkozik ezzel

a feladattal, előbb a Rítus Kongregáció, majd 1969 óta a Szenttéavatási Ügyek Kongregációja. Brenner János vértanúságának kivizsgálása a Szombathelyi Egyházmegyében befejeződött, az iratok már 2008 ősze óta Rómában vannak és a kongregációban intenzíven foglalkoznak ügyével. A boldoggá avatási folyamat azonban rendkívül bonyolult, összetett és hosszú időt vesz igénybe. Nagyon sok más ügy is vár intézésre, így sokszor éveket kell várni arra, hogy sorra kerülhessen. Az ügyeket a vértanúságot történelmi hitelességgel tárgyaló irat, az ún. „*Positio*” beérkezésének sorrendjében tárgyalják. A hívek imádságukkal segíthetik a boldoggá avatási eljárást: kérjék a mi Urunkat, hogy Isten szolgája közbenjárására valamilyen imameghallgatással igazolja élet-szentségét.

A boldogok és a szentek példaképeink és mennyei segítőink. Mivel ők is halandó emberek voltak, megmutatják nekünk, hogy Isten segítségével gyarló ember létünkre is szentté lehet válni. Kérjük segítségüket, hogy ezen az úton napról napra előrehaladhassunk: „...*Hadd legyünk mink is tiszták, hősök, szentek...*”

Brenner János boldoggá avatási ügyének bekötött anyaga

meghívásukhoz, papi hivatásukhoz, amely eldöntötte életük sorsát. 1957 decemberében gyilkolták meg papi hivatásának teljesítése közben. Életének és halálának példája ma is sokaknak ad erőt a hűséges és hősiességű keresztény hitvallásra, keresztény életre.

Gyakran hangzik el a türelmetlen kérdés: mikor kerül már sor boldoggá avatására, miért tart az eljá-

Emlékezés Brenner Jánosra

† Brenner László

A gyermekszobában feküdtünk este, de már nem voltunk gyerekek. Az ágyban még erről-arról elbeszélgettünk. Egyszer azt kérdeztem tőle: „*Nincs neked is kedved pappá lenni, Jancsi?*” (mi itthon csak annak hívtuk, sose Jánosnak) Gyorsan készen volt a válasszal: „*Hogyne! Nem lehet mindenkiből pap.*” Már Zircen voltam, amikor egyszer egyik levélben így írt: „*Meggondoltam magam, én is pap leszek!*” Halála előtt az utolsó nyáron többször találkoztunk. Akkor még nem voltak divatban az autók. Én kerékpárral mentem le Szentgotthárdra. Benn foglalatostkodott a szobában, én minden zaj nélkül a nyitott ablak előtt termettem. Amikor meglátott, utánozhatatlan kedvességgel felkiáltott: „*Lacikám!*”

Halála után majd egy nap telt el, hogy megtudtam. A győri székesegyházban voltam káplán. Este bejött szobámba Spirituális urunk, és így szólt: „*Legyen erős, mert János súlyos balesetet szenvedett.*” A János név nálunk Jancsinak hangzott, s ezért az első pillanatban másra gondoltam. De már jött a pontos meghatározás! Életveszélyben van? Talán már meg is halt? Megrettenve kérdeztem: „*Meghalt?*” Spirituálisunk bólintott és mondta: „*Meghalt!*” Hogyan? Miben? Miért? Erre ő sem tudott választ adni. A szemináriumi tanárok összefogtak, s azonnal hazaküldtek. A karácsonyi ünnepekben majd helyettesítjük, ráér az ünnepek után megjönni. Életem egyik legsötétebb éjszakája volt. A vonaton az akkor szokásos igazoltatások természetesen nem maradtak el. Az igazoltató katona már tudott a dologról, de nem tudta, hogy mi történt. Hajnalban toppantam be szüleimhez. Édesapám fogadott. Első kérdésem az volt: „*Valami ostoba baleset?*” Nem – felelte. – Meggyilkolták. Őszintén megvallom, mintha egy kisebb kő esett volna le szívemről. Ha egyszer már meg kellett halnia, sokkal vigasztalóbb Istenért meghalni, mint a motorozásért. Szüleim fájdalomla kimondhatatlan volt. Édesanyám többször is elmondta: „*Istenem, miért kellett ennek így lennie? Eddig olyan boldogok voltunk, s most ránk szakadt ez a nagy fájdalom.*” Egész életemre megtanultam, hogy a szenvedésről lehet szépen beszélni, de ereje csak a megélt szenvedésnek van. A temetés gyorsan történt. Talán igenis gyorsan. Nem felejttem el arcának kifejezését.

Valami keserű mosoly volt rajta. Nem hiszem, hogy létezne olyan művész, aki egyszerre ábrázolni tudná a halálnak és a másvilágnak ezt a festményét.

A temetési menet megindul a szalézi templomból a kriptába. A koporsó mögött a család és Dr. Kozma Ferenc, János plébánosa.

A temetés után jöttek a kihallgatások. El kellett utaznunk Szentgotthárdra, és ott mindent le kellett írunk, amit csak tudunk öcsénkről. Az a kifejezés, hogy amit csak tudunk, valójában egyféle tudományt jelentett: szerelmi ügyeit. A „*legemberibb*” rendszerből minden emberiség hiányzott. Sem sajnálkozás, sem részvét nem látszott az arcokon. Talán csak egy volt a nyomozók tengerében, akin valami együttérzés féle látszott. A nyomozás másik célpontja öcsém tiszteletreméltó plébánosa felé irányult. Jó lett volna valami gyilkosságot kihozni az ügyből. Nem sikerült. Állítólag azt mondta az egyik nyomozó: sok kapcsolát vizsgáltuk felül. Elmondhatom, hogy semmi kompromittáló adatot sem találtunk. Az emberek sokmindent véltek tudni. Most látszott meg, mennyi jóindulat van a szívekben. Ki tudná megmondani, mennyi jó származott ebből az áldozatból!

Végül hadd emlékezzem az én álmomra is. Igazában nem volt álom, csak annak tűnt. Az év legsötétebb napjaiban, igazi ködös, borongós, leverő idő volt. Amikor azonban megindult a temetési menet a templomból le a kriptába, akkor néhány pillanatra kisütött a nap. Mire vége lett a szertartásnak és kimentünk, ismét köd és homály borított mindent. Természetes jelensége volt ez a télnek. Nem lenne azonban lehetséges, hogy a mi Urunk így üzent valamenyünknek?

Brenner János életrajza

A káplán – 3. rész

Soós Viktor

Brenner János újmisési papként 1955. augusztus 17-én kapta meg püspökétől – Kovács Sándortól – az első és egyben utolsó dispozióját, amelyben Rábakethelyre küldte káplánnak. Itt 1945-től Kozma Ferenc volt a plébános, aki korábban párizsi magyar lelkész, illetve a szombathelyi szeminárium spirituális volt. Rábakethely Szentgotthárd második kerülete, közvetlenül a magyar-osztrák határ mellett található. A plébániához négy filia tartozott: Magyarlak, Máriaújfalu, Zsida és Farkasfa.

A főpásztor a következőkre hívta fel az ifjú pap figyelmét: *„Különösen lelkedre kötöm, hogy jó példával igyekezzél a hívek lelki épülésére szolgálni. Plébánosod iránt légy tisztelettel és bizalommal. Mint munkatársa végezd a lelkipásztori teendőket, amiként azt az egyházi Törvénykönyvünk és az S.D. előírja. Őrizd meg élő hitedet, és igyekezzél azt gyakorlati érzéssel párosítani. Minden munkád önmagadat is szentelje meg.”* Ez a személyre szabott dispozició útmutatás volt a fiatal papnak, és ahogy egész életében, úgy két és fél éves káplánsága alatt is az életszentségre törekedett, komoly lelki életet élt és a hívek lelki gondozását is ezzel a lelkülettel végezte.

Kozma Ferenc plébános mély lelkesítő és egyben tudós beállítottságú lelkipásztor volt. Kiterjedt francia műveltsége is hasznos volt az újmisési káplán számára, hiszen ő is kitűnően művelte a francia nyelvet. A fiatal káplán áldozatkész, buzgó munkája fellendítette a hitéletet. A plébános és a káplán közötti összhang kitűnő volt.

Brenner János nagy buzgósággal kezdte meg kápláni működését. A hívek hamar megszerették, megéreztek benne az igazi elkötelezett, imádságos lelkületű papot, aki mindig őszinte hivatástudattal élt és teljesítette feladatát. A kommunista hatalom rossz szemmel nézte, hogyha egy pap a fiatalokkal foglalkozik. János atyának is ez volt az egyik *„bűne”*. Hittanósai, ministránsai elmondták, hogy milyen aktív munkát végzett körükben, nemcsak hittanórát tartott számukra, hanem játszott és sportolt is velük. A játékot és a sportot – mint minden mást – szívvel-

lélekkel végezte. Nemcsak a lelkipásztori feladataira, hanem az összes tennivalójára lelkiismeretesen készült, mindig pontos volt, sohasem késett. János atya minden áldozatra készen állt a hívekért. Különösen rajongott a gyermekekért és az ifjúságért. Tisztelte, szerette az embereket, nem volt személyválogató. Mindenkihez volt egy jó szava: a szolgálatot teljesítő katonához éppúgy, mint a tanítóhoz, de még az egyszerű cigányhoz is. Szinte nem tudott ember mellett úgy elmenni, hogy meg ne állt volna egy kicsit, ne kérdezte volna meg, hogy hogy van, egy-két szót ne váltott volna vele, mindegy volt, hogy ki az illető.

Brenner János soha nem politizált, sem a prédikációiban, sem a hétköznapi során. Azonban érdekes képet mutat, hogyan vélekedett az 1956-os forradalom és szabadságharc történéseiről. A forradalom idején a szentgotthárdi és a környékbeli emberek lelkesen mentek át Ausztriába a megnyitott határon. Egy nap Brenner atya is átbiciklizett, körül nézett, és ezt mondta az embereknek: *„Korai még az öröm.”*

Brenner János a rábakethelyi plébánia udvarán

Az '50-es években a Párt, mind helyi – járási és megyei szinten – mind országosan is nagyon odafigyelt a hitoktatásra történő beíratásra és az abban résztvevő személyekre és családjukra. Azon emberek esetében, akik bizonyos pozíciót betöltöttek, hátrányt jelentett, ha gyermeke hittanra jár. Máriaújfaluban híre ment, hogy az iskolaigazgató gyermekei hittanra járnak, felesége pedig egy volt apácával van jó baráti kapcsolatban. Ezért a gyermekek többet nem mehettek hitoktatásra. Az aggódot szülőket Brenner atya azzal bátorította, hogy majd megoldja ezt a helyzetet. Ettől kezdve Brenner János úgy tartotta a hittanórát az iskolában, hogy a tanterem középső ablakát kinyitotta, és ott állva magyarázta a hitigazságokat a teremben lévőknek miközben az igazgató gyermekei, akiknek az idő alatt kint kellett lenniük az udvaron, az ablak alá álltak és ott hallgatták a tanítást. Így ők is részesültek hitoktatásban.

A máriaújfalui templom főoltára

Az Állami Egyházi Hivatal megyei megbízottja – Prazsák Mihály – Kovács Sándor megyéspüspökkel el akarta helyeztetni az ifjú papot. Miután ezt Kovács Sándor tudomására hozta Brenner Jánosnak, meg-

kérdezte tőle, hogy mi a szándéka. Ő röviden ennyit válaszolt: „*Nem félek, szívesen maradok*”. A püspök kiállt a káplán mellett és úgy döntött, hogy továbbra is Rábakethelyen marad. Az állami egyháziügyi megbízott erre ezt felelte: „*Jó, akkor lássák a következő ményeit!*”

János atya eleinte kerékpárral, majd később egy Csepel motorkerékpárral látta el kápláni feladatait. Abban az időben nem volt könnyű motorkerékpárhoz jutni, főleg egy papnak, hiszen névre szólóan utalták ki, mint később a személyautókat is. Brenner János egy ilyen kiutalást vásárolt meg az egyik falubeli férfitől, és így sikerült a járműre szert tennie. Az állami szerveknek nem tetszett, hogy az akkor még ritkaságnak számító motorkerékpárt pont egy fiatal pap használja. Ezért egy késő őszi estén, amikor hazafelé tartott Farkasfáról, az erdőből ismeretlen személyek fahasábokat hajigáltak eléje, de ő ügyes manőverezéssel ezeket kikerülte. Hazatérése után ezt mondta a plébánián: „*Na kievickéltem. Nem volt szerencsénk!*” – és jót derült rajtuk.

A hívek elmondása alapján tudjuk azt, hogy János atya megragadóan prédikált. Áttanulmányozva prédikációit – amiket rendszeresen leírt –, megállapítható, hogy minden szentbeszédére alaposan felkészült, nem prédikált sokat, de tartalmasan, lényegre törően beszélt. Kiváló gyóntató és lelkiatya volt.

Utolsó szentmiséjét 1957. december 14-én, szombaton mutatta be Máriaújfaluban a Szent Péter és Pál apostolok tiszteletére szentelt kápolnában. Ahogy mindig, úgy az 1957. december 15-i advent 3. vasárnapjára szóló prédikációt is előre megírta. Azon a vasárnapon Rábakethelyen és Zsidán készült misézni. Prédikációjának témája ezen a vasárnapon „*Az önismeret*” lett volna.

János atya tisztában volt azzal, hogy a papi hivatás gyakorlása ebben az időben még embert próbálóbb feladat, mint amikor a szerzetesrendeket szétverték. Lelki naplójának az alábbi gondolata is erre utal: „*Uram, Te tudod azt, hogy boldogságot itt az életben nem keresek, hiszen mindenemet beléd helyeztem... Uram, tudom, hogy tieidet nem kíméled a szenvedéstől, mert mérhetetlen hasznuk van belőle.*” Ki tudja, amikor ezt a mondatot leírta, talán már igenlő választ akart adni Isten kitüntető kegyelmére, amelylyel őt a vértanúság pálmájának elfogadására meghívta.

Az imádkozó nagymama és unokái

Császár István

A Brenner nagymama sokat imádkozott azért, hogy tizedik gyermeke, a buzgó vallásos életet élő fia, József pap legyen. Mint tudjuk, ő mégsem kapta meg a papi hivatás kegyelmét, azonban mindhárom fia részesült a papság szentségében, a közepső pedig vérével is tanúságot tett hivatásáról. Ugyanakkor az imádkozó nagymama két lányának egy-egy fia is megkapta Istentől a papi hivatás ajándékát. Így összesen öt unokájának imádkozta ki a papi hivatás kegyelmét. Isten sokkal többet adott neki, mint amennyit kért. Brenner József fiai: László, JÁNOS, József; Brenner Erzsébet fia: Szigetváry Géza; Brenner Katalin fia: dr. Szabó Miklós, aki 100 éve született Szombathelyen, 1910. március 10-én. Az imádságos lelkű nagymama azt még megérte földi életében, hogy Miklós unokája felvételt nyert a Szombathelyi Egyházmegye kispapjai közé, és megkezdte felkészülését a papi szolgálatra.

Dr. Szabó Miklós Innsbruckban végezte teológiai tanulmányait, majd rövid káplánság után a szombathelyi Leány Gimnázium hitoktatója lett, és a szemináriumban morálist tanított. A szeminárium feloszlata után a szombathelyi Szent Norbert Lel-

készség vezetését bízta rá püspöke. (Ezért a Brenner testvérek itt mutatták be első szentmiséjüket papszentelésüket követően, Brenner János 1955. június 26-án.)

A lelkészség feladatai mellett a tüdőkórház betegeit is rendszeresen látogatta. Végül Tanakajdra került plébánosnak, ott halt meg váratlanul 1971. május 6-án. Szombathelyen temették el a Szent Kvirin-templom kriptájában. Sok tanítványa tisztelettel emlékezik rá.

Szigetváry Géza is Szombathelyen született, 1930. május 8-án. Papszentelése után (1952. szeptember 8.) hitoktató volt Sárváron, majd káplán Celldömölkön és Szombathelyen a Szent Márton Plébánián. Ezt követően Vaskeresztesre került. Előbb tíz éven át plébános-helyettesként, 1980-tól kinevezett plébánosként látta el a helyi, majd később a pornóapáti hívek lelki gondozását. 1984. november 7-én halt meg, a vaskeresztesi temetőben helyezték örök nyugalomra.

Adjon a Jóisten a Brenner nagymamához hasonló lelkületű imádságos, édesanyákat és nagymamákat Egyházunknak.

A Szigetváry lakásban id. Brenner János temetése után készült kép az öt pap unokáról. Balról: Brenner László, Brenner József, dr. Szabó Miklós, Brenner János, Szigetváry Géza

Szentbeszéd

Dr. Seregély István nyugalmazott egri érsek

Kedves Testvérek Krisztusban!

Ebben az évben vértanú papja boldoggá avatásáért imádkozik az egész Egyházmegye. Isten a vértanúság ajándékával igazolta Brenner János rábakethelyi káplánt, aki életét adta hivatásáért. Az Úristen üdvösségbe emelte őt. Kérjük és várjuk, hogy az Egyház boldoggá avatás révén őt példaképül és közbenjáróul is adja majd nekünk, akik még a földön járunk.

Miben? Nyilván nem a vértanúságban, mert a vértanúság nem emberi vívmány, hanem Isten ajándéka. Azoknak adja, akik neki tetsző módon járták végig a földi emberösvényt úgy, hogy azt az Örökké Élő megkoronázza az üdvösség koronájával.

Ilyen életet igazol vértanú Jánosnak ötven éve itt történt vértanú halála is. Ez az élet a példa, és az ilyen élethez, csak az ilyen élethez számíthatunk égi közbenjárására. Egy ilyen korban, amikor Isten szolgálja II. János Pál pápa szavai szerint sokan úgy élnek, mintha Isten nem is lenne, nekünk szükségünk van ilyen igazolt útmutatásra és hozzá kegyelmet szerző közbenjárásra.

Folyik is a vizsgálat, hogy milyen is volt János pap vértanúsággal igazolt élete. Mint velem együtt pappá szentelt társamnak, nekem is küldik a vizsgálat hűség munkásai a kérdőíveket, hogy írjak, mondjak, tanúsítsam élete nagyszerűségét.

Megírom, amit tudok, de minden igyekezetem ellenére sem tudok rendkívüliségekről beszámolni. Olyan élete volt, mint egy – a XX. században a sztálinizmus fénykorában – Isten hívó szavára igent mondó és a hivatásának élő jó papnak.

Szerencséje volt, hogy erre az igaz életre jól készítő, krisztushívó és Krisztus nyomában járó családban látta meg a napvilágot. Jónak kell ítélnem a háború utáni magyar iskolák ajándékát is, amelyek akkor számomra is meggyőződés erősítő, a bátorságra nevelő szellemiséggel bírtak. Jók voltak a novíciatusi és szemináriumi évek, amelyben megalapozták a papi lelkiséget. Mindezt igazolja János pap vértanúsága.

János ugyanakkor mindezt Isten ajándékaként elfogadta és rátette az életét. Nem csinált mást, mint megfelelt a családja belső rendjének, igyekezett tehetsége szerint helytállni az iskolában, szerzetesi

közösségben, szemináriumban. Végül is, számunkra sajnos, neki nem, hogy csak két évre vállalta hitelesen Isten itt élő népének szolgálatát.

Kérem szépen ez elég ahhoz, hogy példakép legyen? Elég ahhoz, hogy bizalommal kérjük pártfogását Isten trónusánál? Igen elég. Elég, mégpedig Isten által a vértanúság pecsétjével hitelesítetten.

Mióta a temetésekor „*subito santo*”-nak nevezett II. János Pál pápa új idők egyháztanítójának rangjára emelte Lisieux-i Szent Terézt, ezt tudomásul kell venni. Terézről is azt mondta egy társnője, hogy hiszen életében nem csinált semmi különösöt, biztosak lehetünk felőle, hogy a szentséghez nem rendkívüliség kell. Kérem, ha valamivel hosszabb ideig ugyanilyen rendkívüliség nélküli, sőt emberi bűnök nélküli sem volt a már mostanában boldoggá, szentté avatottak élete. Brenner Jánosnál se rendkívüliségtől várjuk boldoggá avatását.

Alapos vizsgálatban kiderülő, semmi rendkívüliséget nem tartalmazó élete példa számunkra, hogy ott, ahová Isten állít, ott hitelesen ragaszkodjunk Isten akarata szerint teljesíteni a hivatásunkat családban, munkahelyen, egészségben, betegségben, fiatalon és idős korban egyaránt.

Köszönöm, hogy ezt itt, mint meggyőződésemet, a keresztény élethez bizalmam alapját, elmondhattam, örülök, hogy ma itt kérhetem én is, a már kezdettől szelíden irigyelt Brenner János pártfogását. Ámen.

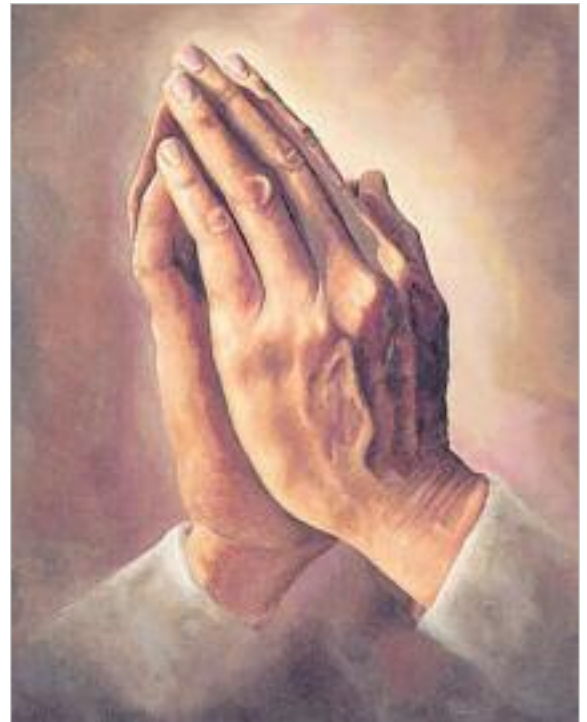
(A szentbeszéd 2007. szeptember 29-én, a Brenner János jubileumi évben hangozott el a szentgotthárdi Jó Pásztor-kápolnában.)

Imameghhallgatás

Tisztelt Püspöki Hivatal!

Keresztény vallását gyakorló, kétgyermekes családom vagyok. Drága Szüleimtől kaptam a vallásos nevelést és igyekszem ezt családomban is továbbadni. Az imádságból mindig erőt merítettem, különösen éreztem Isten gondoskodó szeretetét a nehézségek idején.

Életünk kissé megváltozott 2008-ban, mivel a családban egy kereső maradt. Váltani szerettünk volna, de a „*hogyanban*” nem értettünk egyet férjemmel. Ő olyan irányba szeretne volna terelni életünket, amelyről tudtam s meggyőződtem, hogy nem nekünk való, hogy a háttérben a gonosz tevékenykedik. Akkor kezdtem el Brenner János közbenjárásáért folyamodni. Életét már diákkoromban megismertem. Mindig csodáltam helytállását azokban az időkben, amikor tombolt a gonoszság. Olvas-

tam feljegyzéseiben, hogy mennyire tisztán látta: fontos, hogy imádsággal tartsuk távol a kísértőt. Nos, másfél éve, hogy minden nap kérem az ő közbenjárását. Úgy tűnik, hogy férjem elhatározása egészen más irányba tereli családom hajóját. Hajthatatlan volt; hiába volt az érvelés, a jó szó. Ez a vállalkozás csak rossz véget érhetett volna. Egészen a végsőig elmentünk, már ki volt tűzve a vásárlás időpontja. S én csak imádkoztam és imádkoztam...

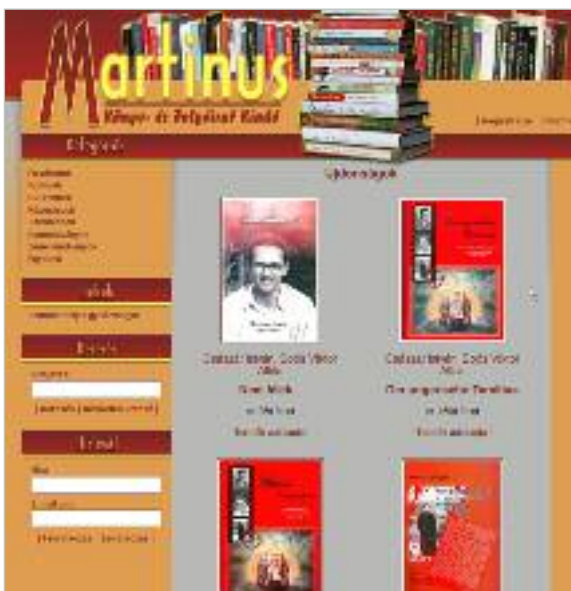
A vásárlás napján olyan dolog történt, amely meghiúsította a tervet. Tudom és tisztán látom, hogy ezt az isteni Gondviselés rendelte így, Brenner János közbenjárására. Nem akarom az ügyet részletezni, de bármilyen emberi számítás, tervezés ezt úgy nem tudta volna „*kivitelezni*”. Ez engem csak még több imára sarkall. Nem szabad, hogy egyetlen pillanatra is ellankadjunk a sátán elleni harcban.

Kérem az Urat, hogy Brenner Jánost dicsőítse meg az Ő Egyházában.

Őszinte tisztelettel:

egy hívő anyuka

2009. március 31.

Brenner János kiadványok a világhálón

Elkészült a Szombathelyi Egyházmegye kiadójának, a Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadónak az internetes oldala (www.martinuskiado.hu). A honlapon összegyűjtöttünk minden olyan kiadványt, amely a Szombathelyi Egyházmegye intézményeiről, egyházközségeiről és templomairól szól, illetve olyan könyvekkel is folyamatosan bővítjük kínálatunkat, amelyek szerzői Egyházmegyénk lelkipásztorai.

Kiadványaink – a regisztrációt követően – kosárba tehetőek és megrendelhetők. A megrendelt termékek személyesen átvehetőek a Püspöki Palota portáján, illetve kérés szerint a kiadványokat postai úton is eljuttatjuk vásárlóinkhoz.

Imacsoport Brenner János boldoggá avatásáért

Huszár Tibor

Kilenc évvel ezelőtt néhány lelkes hívőben az a gondolat fogalmazódott meg, hogy egy férfiakból álló rózsafüzér csoportot kellene szervezni Brenner János vértanú sorsú pap boldoggá avatásának elősegítésére. Nekem különösen is szívügyem lett a gondolat, mivel ministráltam János atyának, és 1957. december 15-én reggel édesanyámmal együtt én is ott váraкоztam a rábakethelyi templom előtt a fél nyolcas szentmise kezdésére, amelyet azonban Brenner János már nem tudott bemutatni, hiszen vérbefagyva, holtan feküdt Zsidán.

Egyéni megkeresésekkel és elbeszélgetéssel 2-3 hónap alatt létrejött egy 35 fős imacsoport, majd Ró-

zsafüzér Királynője ünnepén a Jó Pásztor-kápolnában szentmisével egybekötve kértük Isten áldását működésünkre 2001. október 7-én. A szentmisét Császár István körmendi káplán celebrálta Németh Zoltán szentgotthárdi plébános és Tóth Tibor szentgotthárdi káplán részvételével.

Azóta minden hónap 15-én találkozunk és közösen elimádkozunk egy teljes rózsafüzért a napi tizedeken kívül. Azért választottuk 15-ét, mert János atyát ezen a napon gyilkolták meg. A havi imádságokat általában a Jó Pásztor-kápolnában tartjuk. De voltunk Rábagyarmaton, Rábafüzesen, Rábatótfaluban, Máriaújfaluban és a szentgotthárdi Nagyboldogasszony-templomban is, hiszen az imacsoport Szentgotthárd, Rábakethely, Rábatótfalu, Rábafüzes, Máriaújfalu, Magyarlak és Rátót településeken élő hívekből áll össze.

December 15-én mindig Zsidán az iskolakápolnában, a gyilkosság helyszínén találkozunk, és itt általában szentmisével egybekötve imádkozzuk a szentolvasót, felolvassuk Brenner János atya életéből, a kápolna melletti keresztnél pedig mécesst gyűjtünk. Az imacsoport tagjai vállalták, hogy naponta elimádkoznak egy tized rózsafüzért és a boldoggá avatási imát azért, hogy János atyát minél előbb hivatalosan is a vértanú boldogok és szentek között tisztelhesük. Reméljük, hogy imáinkat az Úr Brenner János oltárra emelésével jutalmazza.

Emberhalász előfizetés

Az Emberhalász magazin megvásárolható a Szombathelyi Egyházmegye templomaiban, illetve előfizethető postai úton a Martinus Kiadónál (94/513-191; info@martinuskiado.hu).

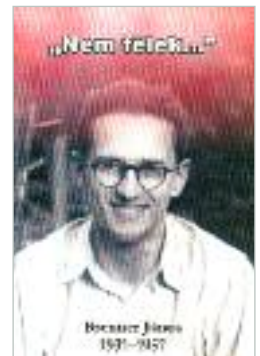
Az évente négyszer megjelenő magazin ára számonként 100 Ft. Egypéldányos postai előfizetés esetén az előfizetési díj 840 Ft, tíz példány feletti megrendelés esetén a Martinus Kiadó átvállalja a postaköltséget.

Az előfizetésekből befolyt összeget a Martinus Kiadó elkülönítve kezeli, s azt kizárólag a boldoggá avatás ügyének támogatására fordítja.

„Nem félek...” Ez a címe a Brenner János Emlékhely Alapítvány gondozásában megjelent új kiadványnak, amely fényképekkel illusztrálva röviden összefoglalja vértanú sorsú papunk életútját. Részlet a bevezetőből:

„A második évezred végén az Egyház újra a vértanúk egyháza lett – vallotta II. János Pál pápa, nem véletlenül. A huszadik századi vértanúk egyike a Szombathelyi Egyházmegye egykori papja, Brenner János atya, rábakethelyi káplán, akit a kommunista hatalom 1957. december 15-re virradó éjszaka hivatásának teljesítése közben brutálisan meggyilkoltatott.”

A kiadvány megrendelhető a Martinus Kiadónál a 94/513-191-es telefonszámon, az info@martinuskiado.hu e-mail címen vagy a www.martinuskiado.hu webáruházban.

Főszerkesztő: Kürnyek Róbert **Főszerkesztő-helyettes:** Császár István **Szerkesztő:** Teklits Tamás, Mátyás Zsófia

Nyomdai munkák: Arrabona Print csoport – Print Invest Magyarország Kft. **Felelős vezető:** Ványik László

Kiadó: Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó 9700 Szombathely, Berzsényi Dániel tér 3.,

Telefon: 94/513-191, E-mail: info@martinuskiado.hu, Internet: www.martinuskiado.hu

Felelős kiadó: Teklits Tamás igazgató **ISSN 2061-1587**

Az újságban található cikkek és fényképek csak a Martinus Kiadó engedélyével használhatók fel.